

[Kirkeministeren.]

gav hjemmel for, at en menighed på visse betingelser ved direkte menighedsafstemning kan indstille en ansøger, der ikke opfylder de særlige betingelser, til beskikkelse. Endvidere bestemtes det, at loven skulle underkastes revision inden 3 år i stedet for 5 år, således som det var tænkt efter lovforslagets oprindelige udformning.

De anførte ændringer viser klart, at der har rådet usikkerhed med hensyn til, hvorledes lovens undtagelsesbestemmelser ville virke.

Det er forståeligt, at man har villet vise den forsigtighed at begrænse lovens varighed til et ganske kort åremål og derved i realiteten betragte de nye bestemmelser som et eksperiment. Men det må dog vist samtidig erkendes, at medmindre lovens bestemmelser med det samme skulle vise sig så uheldige i deres virkning, at de praktisk taget måtte anses som uegnede, kunne der næppe efter 3 års forløb være tilvejebragt et sådant erfaringsmateriale, at man kunne have fuld klarhed over lovbestemmelsernes fremtidige virkning. Det er min opfattelse, at man efter den indtil nu forløbne tid har grund til at vente, at de pågældende bestemmelser skal vise sig at opfylde forventningerne, men at det er for tidligt at udtale sig med fuld sikkerhed om fremtiden.

Virkingen af lovbestemmelsen vil utvivlsomt i høj grad afhænge af, i hvilket omfang ældre velkvalificerede præster — set over en længere årrække — vil søge at benytte lovens muligheder, idet antallet af udlandspræster m. fl. ikke er så stort, at alene hensynet til disse kunne motivere en uændret opretholdelse af undtagelsesbestemmelserne i § 36.

I et eventuelt udvalg vil der kunne redogøres nærmere for de pågældende bestemmelser virkning i hvert enkelt af de tilfælde, der har foreligget i den forløbne tid. Foruden den oplysning, der er givet i bemærkningerne til lovforslaget, hvorefter bestemmelsen i § 35 er anvendt 6 gange og § 36 er anvendt 20 gange, skal jeg her nøjes med at nævne, at adgangen til direkte menighedsafstemning er anvendt 3 gange.

Med hensyn til bestemmelsen om forholdstalsvalg i § 1, punkt 2, skal jeg bemærke, at jeg ingen grund har til at mene, at me-

nighedsrådenes flertal i et omfang af betydning har misbrugt deres stilling over for mindretallene, men at jeg dog har foreslået den nævnte bestemmelse, idet jeg må finde det helt naturligt, at der er adgang til at anvende forholdstalsvalgmåden ved valg af udvalg m. v. Nogen vanskelighed vil bestemmelsen næppe volde menighedsrådene. Der findes i forvejen i lov om kirkers bestyrelse en ganske vist mere begrænset adgang til at anvende forholdstalsvalgmåden, jfr. lov om kirkers bestyrelse § 4, og de valgbestyrelser, der leder menighedsrådsvalgene, vælges efter reglerne for forholdstalsvalg. Det er mig ikke bekendt, at disse bestemmelser har voldt bryderier. For at sikre ensartethed har jeg dog ment det rigtigst at medtage en bestemmelse om, at de nærmere regler fastsættes af kirkeministeren.

Med hensyn til spørgsmålet om menighedsrådsmødernes offentlighed skal jeg bemærke, at den i lovforslaget optagne bestemmelse herom ikke i sig selv indeholder noget nyt. Menighedsrådene har også hidtil gennem forretningsordenen haft beføjelse til selv at træffe bestemmelse om adgang for offentligheden til at overvære møderne. Men der har nogle gange været fremsat forespørgsel til ministeriet om, hvilke regler der gælder på dette område, hvorfor jeg har ment, at der burde optages en bestemmelse herom i selve loven.

Det er overvejet, om man ligesom for de kommunale råd burde træffe bestemmelse om, at menighedsrådenes møder normalt skal være tilgængelige for offentligheden. Jeg har dog ikke anset det for rigtigt at bryde med den hidtidige regel. De kommunale råds afgørelser griber på mange områder så direkte og afgørende ind i den enkelte borgers personlige forhold, at det må anses for påkrævet, at kommunens beboere har adgang til at følge kommunalrådenes forhandlinger. Menighedsrådenes forhandlinger gælder et langt mere begrænset område, og forholdene er i mange tilfælde så små, at det kan være naturligt, at møderne i rådene foregår under mere private former. Jeg erindrer her om, at et meget stort antal kommuner består af adskillige sogne med hver sit menighedsråd. Hertil kommer, at forhandlingerne i for-